

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: p.o. staż. Mikołaj Dąbrowski

4przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Michała Moczyńskiego

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2022 r.

sprawy **D. W.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 157 § 2 kk oraz z art. 158 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

5od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 29 lipca 2021 r., sygn. akt II K 232/20

uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II, co do popełnienia przestępstwa z art. 158 § 1 kk i sprawę w tym przedmiocie przekazuje Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 302/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 29 lipca 2021 r., sygn. akt II K 232/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

**STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEC**

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną, wybiórczą i sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i logiki, a nie swobodną ocenę dowodu w postaci zeznań D. Z. i uznaniu ich za częściowo niewiarygodne, a nadto pominięciu jego zeznań złożonych dwukrotnie w toku postępowania przygotowawczego, przy jednoczesnym nieprawidłowym uznaniu wyjaśnień D. W. za wiarygodne w części oraz art. 174 kpk poprzez zastąpienie dowodu z zeznań świadka D. Z. treścią notatki urzędowej sporządzonej przez Ł. G., co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku i skutkowało zastosowaniem w sprawie przepisu art. 5 § 2 kpk, co spowodowało błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony D. W. nie dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 158 § 1 kk, podczas gdy prawidłowa ocena zeznań pokrzywdzonego, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania i wskazań doświadczenia życiowego pozwala na przypisanie oskarżonemu D. W. odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 158 § 1 kk.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Kontrola odwoławcza potwierdziła słuszność zarzutu prokuratorskiego o uchybieniach proceduralnych jakie popełnił Sąd Rejonowy, które doprowadziły do wydania wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o		

uniewinnieniu D. W. od popełnienia zarzucanego mu w punkcie II czynu.

Pierwszym stwierdzonym przez organ odwoławczy błędem było zaniechanie odtworzenia na rozprawie nagrania przesłuchania świadka M. K. oraz odczytania protokołu jego zeznań. W ten sposób wymieniony dowód nie został wprowadzony w prawidłowy sposób do tego procesu i nie stał się następnie podstawą wydanego rozstrzygnięcia. Organ meriti procedował więc w oparciu o niepełny materiał dowodowy zgromadzony w tej sprawie przez oskarżyciela publicznego. Sąd Rejonowy sam dostrzegł swoje uchybienie, do czego przyznał się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Mylił się przy tym organ meriti twierdząc, że zeznania tego świadka nie zawierały informacji, które byłyby przydatne dla poczynienia ustaleń na temat jednego ze sprawców pobicia. Przeciwnie, z zeznań tych wynikałoby, że D. Z. zaraz po zajściu na ulicy wskazywał, że znał jednego ze sprawców. M. K. podał bowiem, że kiedy pokrzywdzony do nich podszedł bezpośrednio po pobiciu mówił, iż napastnik jest mężczyzną od dzieciaka jego dziewczyny. Pamiętał, że pojawiła się tam dziewczyna, co do której zorientował się z rozmowy, że wcześniej była z tym co uderzył D. Z.. Podał też, że padło nazwisko D. W. choć nie był pewien czy to dane tego co uderzył pokrzywdzonego. Wspomniany dowód potwierdzał więc, wbrew odmiennym wskazaniom Sądu I instancji, iż pokrzywdzony już na miejscu zdarzenia podawał obecnym tam nastolatkom, że znał jednego z napastników i pojawiło się nazwisko D. W..

Po drugie Sąd I instancji zbagatelizował fakty wynikające z zeznań J. P., czyli z dowodu osobowego włączonego w poczet materiału dowodowego, stanowiącego podstawę wydanego wyroku. Świadek ten przywołał przekazane im na miejscu zdarzenia przez pokrzywdzonego informacje o tym, iż pobicie z dnia 8 listopada 2018 r. nie było pierwszym jakiego D. Z. doświadczył ze strony jednego z napastników. Tak też wskazywała w zeznaniach świadek M. S., która nie czekała już jednak na przyjazd wezwanego na miejsce patrolu Policji.

Po trzecie, nie można pominąć tej okoliczności, że D. Z. od momentu złożenia zawiadomienia o przestępstwie prezentował spójną, logiczną i konsekwentną wersję przebiegu zdarzeń zarówno z dnia 4 jak i 8 listopada 2018 r., podając, że to D. W. wraz z dwoma nieznanymi mu mężczyznami dokonał jego pobicia w G. na ul. (...). Jakby wynikało z przytoczonych wyżej zeznań M. K. i J. P., na miejscu zdarzenia pokrzywdzony miał znać jednego ze sprawców pobicia. Znamiennym jest także, że znajdowały potwierdzenie zeznania D. Z., iż zaraz po inkryminowanym zdarzeniu zadzwonił do Z. N. (obecnej partnerki D. W. i ojca ich wspólnego dziecka) i opowiedział jej o pobiciu go przez oskarżonego, a świadek Z. N. przyjechała na miejsce zdarzenia i widziała jego obitą twarz i popsute okulary. Sąd Okręgowy dostrzega przy tym, że pokrzywdzonego nie przesłuchano na rozprawie głównej, wobec jego niestawienia się na wezwania. Sąd Rejonowy nie wykorzystał jednak wszystkich możliwości aby mieć bezpośredni kontakt z

pokrzywdzonym, którego zeznań w decydującej części nie uwzględnił. Z wypowiedzi oskarżonego z rozprawy wynikało, że ma on pewną wiedzę na temat miejsca zamieszkania D. Z. (k. 160), co przy pomocy jednostki Policji w G. należało spróbować ustalić.

Po czwarte, Sąd Rejonowy z naruszeniem reguł zasady swobodnej oceny dowodów skupił się na zapisie w notatniku służbowym sierż. szt. Ł. G., z którego wynika, że podczas interwencji policyjnej D. Z. oświadczył, iż nieznanemu mu osobie uderzyły go w twarz i oddaliły się w nieznanym kierunku (kserokopia karty z notatnika służbowego k. 148), nie zestawiając go z relacjami trzech małoletnich świadków. Wpis w notatniku jest krótki i do końca też nie wiadomo czy został wykonany na bieżąco w czasie rozpytania pokrzywdzonego o okoliczności ujawnionego przestępstwa, czy też notatka ta została sporządzona później już po zakończeniu interwencji a może służby tego dnia. W takich okolicznościach nie jest wykluczone i należy to rozważyć czy słowa D. Z. mogły zostać nie do końca zrozumiane przez policjantów i zinterpretowane jako nieznanostwo wszystkich sprawców pobicia, kiedy w rzeczywistości pokrzywdzony nie znał dwóch z nich, a jednego identyfikował jako oskarżonego D. W.. Warto dodać, że w trakcie przesłuchania na rozprawie świadek Ł. G. nie pamiętał czy pokrzywdzony podawał coś na temat sprawców. Nie był on pewien, ale wydawało mu się, iż pokrzywdzony mówił jedynie o jednej osobie. Relacja ta nie jest zgodna z zeznaniami D. Z. oraz świadka J. P.. Przeczy jej także treść nieujawnionych przez Sąd Rejonowy zeznań M. K..

Trudno w takich okolicznościach uznać zeznania Ł. G. oraz zapisy z jego notatnika służbowego za decydujące kiedy nie są zgodne z innymi osobowymi dowodami, a dodatkowo funkcjonariusz Policji z uwagi na upływ czasu nie potrafił już odtworzyć dokładnie uzyskanych od pokrzywdzonego informacji o sprawcach zdarzenia. Zgodzić się należało z prokuratorem, iż w takim przypadku nie można zastępować zeznań pokrzywdzonego wiadomościami zawartymi w zapiskach z notatnika służbowego policjanta Ł. G.. Na koniec należy tu jeszcze zwrócić uwagę na zaniedbania interweniujących Policjantów. Wspomniana notka nie zawierała żadnych informacji o świadkach obecnych na interwencji, choć jak wynikało z zeznań tych młodych ludzi, ich dane były spisywane przez Policję. Żadnej wzmianki o świadkach nie ma też w notatniku służbowym funkcjonariuszki Policji M. K.

(1). Znamiennym jest, że to pokrzywdzony od początku mówił o dwóch młodych chłopakach, którzy byli przy jego pobiciu oraz podał numer telefonu jednego z nich, który nagrał filmik z tego co widział. Jak z powyższego można wywnioskować to pokrzywdzony czynił starania aby dostarczyć Policji jak najwięcej danych o zdarzeniu. Niestety nie sposób pozytywnie w tym przypadku ocenić bierności lokalnych organów ścigania, skoro dopiero we wrześniu kolejnego roku podjęły czynności w celu ustalenia personaliów świadków, o których mówił pokrzywdzony, obecnych podczas interwencji Policji w dniu 8 listopada 2018 r. Co istotne, z zeznań pokrzywdzonego można było ustalić powód, dla którego został pobity po raz drugi, w przeciągu kilku dni. Powód ten uzasadniał

udział oskarżonego w zdarzeniu z dnia 8 listopada 2018 r.

Kontrola odwoławcza wykazała też, że nie została zweryfikowana linia obrony oskarżonego, który wyjaśniał, iż w dniu pobicia przebywał u swojej partnerki o imieniu K. w przy ul. (...) (k. 80v), jak należy przyjąć z kontekstu wypowiedzi, zamieszkałej w G..

Powyżej opisane okoliczności uzasadniały trafność zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady proceduralnej wyrażonej w art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności zeznań pokrzywdzonego D. Z.. Sąd Rejonowy poddał w wątpliwość co do wiarygodności jego zeznania w części, w jakiej wskazywał na D. W. jako sprawcę pobicia w dniu 8 listopada 2018 r. mającego działać wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieustalonymi mężczyznami. Argumentem podawanym przez organ meriti jako przemawiający za odmową uwzględnienia zeznań pokrzywdzonego w tym zakresie był fakt niepodania osobom, które znalazły się na miejscu zdarzenia, tj. J. P. i M. S. personaliów bądź pseudonimów sprawców pobicia. Tymczasem, o czym była już mowa wcześniej, D. Z. zaraz po pobiciu podszedł do tych młodych ludzi i mówił im, że nie pierwszy raz został pobity przez jedną z tych osób, a chłopakom także opisywał jednego ze sprawców jako mężczyznę od dzieciaka jego dziewczyny. Świadek M. K. (dowód nie został przez Sąd Rejonowy przeprowadzony) kojarzył nawet personalia D. W. ze zdarzeniem z dnia 8 listopada 2018 r., chociaż nie był tego do

końca pewny. Warto podkreślić, że w czasie gdy miało miejsce inkryminowane zdarzenie D. Z. odwiedzał Z. N. - matkę dziecka D. W., a oskarżony wyraźnie sobie tego nie życzył. To koreluje z wypowiedzią pokrzywdzonego w rozmowie ze świadkami obecnymi na miejscu zajścia, na temat znanego mu sprawcy pobicia. Trzeba jeszcze dodać, że również wspomniana Z. N. składając zeznania w toku dochodzenia podała, że pokrzywdzony poinformował ją o kolejnym pobiciu go przez D. W. i że pojechała na miejsce tego zdarzenia (k.18-19). Przesłuchana na rozprawie stwierdziła, że nic jej o takim zajściu nie wiadomo (k.136v-137), co należało jednak ocenić łącznie z tym, że znów jest w związku z oskarżonym, a w jej zmienionych zeznaniach wyraźnie widać, że nie chce zaszkodzić oskarżonemu.

Wszystko to potwierdza, że Sąd Rejonowy dokonał jedynie pobieżnej analizy treści zgromadzonych dowodów (w tym przede wszystkim zeznań pokrzywdzonego) i zbyt pochopnie odmówił wiarygodności kluczowej części zeznań D. Z. dotyczących przebiegu zdarzenia z dnia 8 listopada 2018 r. Ponadto z uwagi na zaniechanie odtworzenia na rozprawie nagrania oraz protokołu przesłuchania świadka M. K. Sąd I instancji nie zestawiał ze sobą treści tego dowodu oraz relacji pokrzywdzonego. W ten sposób doszło do dokonania niezgodnej z zasadami wyrażonymi w art. 7 kpk oceny dowodów. Tymczasem Sąd I instancji winien dokonać oceny dowodów spełniającej standardy z wymienionego przepisu i uwzględniającej okoliczności wpływające, tak z dowodów odciażających, jak i obciążających

oskarżonego, kierując się zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, postrzegając poszczególne dowody nie jako zjawiska wyizolowane z całości postępowania dowodowego, ale jako elementy składające się na całość postępowania dowodowego. Dopiero bowiem takie ujęcie poszczególnych dowodów może doprowadzić do prawidłowej ich oceny, a w konsekwencji pozwoli poczynić konkretne i jednoznaczne ustalenia faktyczne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2021 r., sygn. akt IV KS 54/21, Legalis nr 2671862).

Skoro ustalono w toku postępowania odwoławczego, że ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy była nieprawidłowa, a nadto nie zostały w tej sprawie poczynione odpowiednie ustalenia faktyczne co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia z dnia 8 listopada 2018 r. to prostą tego konsekwencją było przyznanie racji apelującemu, że wydany przez Sąd Rejonowy wyrok uniewinniający D. W. oskarżonego o przestępstwo z art. 158 § 1 kk nie mógł zostać zaakceptowany w instancji odwoławczej. Zachodzi konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości od nowa, ponownej oceny całego zgromadzonego materiału dowodowego i następnie poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych dotyczących tego przestępstwa. Sąd Rejonowy zatem samodzielnie oceni czy zgromadzony materiał dowodowy jest wystarczający dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za ten czyn, unikając uchybień stwierdzonych przez Sąd odwoławczy przy pierwszym rozpoznaniu sprawy.

Wniosek		
Uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Wszystkie stwierdzone w toku kontroli odwoławczej uchybienia procesowe jakich dopuścił się Sąd Rejonowy, wymienione powyżej wymuszały ingerencję instancyjną w treść zaskarżonego orzeczenia. Wobec tego, że Sąd Rejonowy nie bazował na całokształcie dowodów (art. 410 kpk), ocena dowodów była nieprawidłowa (art. 7 kpk), nie można było uznać zasadności ustalonego w następstwie stanu faktycznego co do zdarzenia, od którego oskarżony został uniewinniony. Konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości. Dlatego też Sąd Okręgowy uwzględnił wniosek apelującego i uchylił wyrok w zaskarżonej części, tj. w punkcie II i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.12.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
Kontrola odwoławcza wyroku Sądu I instancji dokonana z ograniczeniem do części zaskarżonej przez apelującego potwierdziła słusność zarzutu apelacyjnego dotyczącego	

dowolnej i sprzecznej z dyrektywami z art. 7 kpk oceny materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie, a także braku odpowiednich ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego dotyczących zdarzenia objętego zarzutem, od którego oskarżony został uniewinniony. Do tego należało jeszcze dodać nieujawnienie w toku rozprawy istotnych zeznań małoletniego M. K. (art. 410 kpk). Wspomniane uchybienia nie mogły zostać konwalidowane w toku postępowania odwoławczego, ponieważ konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości, następnie dokonanie prawidłowej i uwzględniającej wszystkie dyrektywy oceny materiału dowodowego, który stanie się podstawą ustaleń faktycznych w tej sprawie. Dopiero po należyтым dokonaniu powyższych czynności możliwe będzie wydanie trafnego orzeczenia merytorycznego. Potwierdzone przed Sądem Okręgowym uchybienia skutkowały koniecznością uchylenia wyroku w zaskarżonej części i przekazaniem sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
<p>Rozpoznając ponownie sprawę, Sąd I instancji winien przeprowadzić ponownie przewód sądowy w całości, nie zapominając tym razem o odtworzeniu na rozprawie nagrania z przesłuchania małoletniego świadka M. K. oraz odczytaniu protokołu tego przesłuchania. Sąd Rejonowy powinien podjąć również odpowiednie kroki celem ustalenia aktualnego miejsca pobytu pokrzywdzonego by zapewnić jego uczestnictwo w rozprawie i złożenie zeznań w postępowaniu jurysdykcyjnym. Celowym byłoby tu skierowanie korespondencji na adres, z którego odebrał on w dniu 3 lutego 2021 r. wezwanie do stawiennictwa na rozprawie (vide: załącznik adresowy akt sprawy), zasięgnięcie informacji z odpowiednich rejestrów o aktualnym miejscu pobytu D. Z., w miarę potrzeby także przeprowadzenie czynności sprawdzających przez Policję. Sąd Rejonowy zdecydowanie więcej uwagi powinien też poświęcić weryfikacji alibi podanego przez oskarżonego. Po wykonaniu wszystkich tych czynności dowodowych organ meriti będzie zobowiązany ponownie ocenić zgromadzony materiał dowodowy, tym razem zgodnie z obowiązującymi w tym przedmiocie regułami. Następnie zaś, w oparciu o wiarygodne dowody ustalić stan faktyczny inkryminowanego zdarzenia, ze</p>	

wskazaniem, czy zgromadzony tak materiał potwierdza drugi z zarzutów aktu oskarżenia wobec oskarżonego D. W. czy też nie. Decydując o odpowiedzialności karnej D. W. Sąd ten winien mieć na względzie wszystkie okoliczności wyszczególnione przez Sąd Okręgowy w niniejszym uzasadnieniu. Najważniejsze jest by nie doszło do powielenia błędów, których nie ustrzegł się poprzednio orzekający Sąd I instancji. Powinnością sądu przy określaniu odpowiedzialności karnej danej osoby, jest bowiem podjęcie rzetelnej próby dokonania ustaleń należycie umocowanych w całym materiale dowodowym sprawy oraz w przepisach prawa. Dopiero po przeprowadzeniu wszystkich tych czynności możliwe będzie wydanie trafego wyroku wobec oskarżonego D. W. w zakresie zarzucanego mu występkę z art. 158 § 1 kk na szkodę D. Z..

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak